

Het verhaal van Amira die 'ja' zei

Amira trok opgewonden een witte schort aan en bond haar haren in een staart. De eerste dag op een nieuwe stageplek was altijd spannend. Iris, de verpleegkundige, legde haar uit wat ze moest doen. 'Jij neemt de rechterkant van de gang. Je klopt, gaat naar binnen en kijkt of elke bewoner al is opgestaan. Je maakt even een praatje en je helpt hen als het nodig is met wassen en met aankleden. Vergeet niet hen op het toilet te helpen. De meesten zullen wel aangeven waarbij ze hulp nodig hebben, maar bij sommigen moet je het zelf zien. Dan kom je terug naar hier en bespreken we hoe het liep. Normaal zou ik je meenemen bij mijn eigen rondgang, maar vannacht is de bewoonster van kamer 230 gestorven en ik moet de familie opvangen...'

Vastberadener dan ze zich voelde liep Amira naar de eerste deur. Op haar vorige stageplekken kon ze meestal goed met de bewoners opschieten. Sommige van haar vriendinnen verklaarden haar gek met haar studiekeuze. "Oude mensen zeuren en stinken", zei Cindy altijd. "Wil je daar elke dag tussen zitten?" Het was waar dat ze soms best onhebbelijk konden doen, die oma's en opa's. Maar ze kreeg ook veel waardering en vriendschap. Deze stage zou haar helpen beslissen of dit echt was wat ze wilde doen met haar leven.

Ze klopte. 'Ja!' riep een scherpe stem. Dat moest Germaine zijn, volgens het naambordje. 'Goeiemorgen, ik ben Amira en ik loop hier stage', begon ze vrolijk. 'Ik kom u helpen met wassen en aankleden.'

Een vrouw met kort, grijs haar zat op de rand van haar bed. 'Kan ik u naar het toilet helpen?' vroeg ze.

'Dat kan ik echt zelf nog wel!' zei de vrouw scherp. Ze schoof van het bed en stapte in een fluks tempo naar haar badkamertje. Amira volgde, niet goed wetend wat te doen. 'Weg!' vloog de vrouw uit.

Amira deinsde achteruit. Ze wachtte tot de vrouw doorspoelde en hielp haar daarna met het uittrekken van haar nachtkleed. Ze vulde de wasbak met lauw water en waste met zachte gebaren het gezicht en de hals. Germaine bleef mopperen. Ze keek Amira niet aan. Daarna hielp Amira haar met het aantrekken van haar kleren. 'Mijn horloge!' gilte Germaine opeens. 'Waar is mijn horloge? Het lag hier! Je hebt het zeker gepikt! Ik ken jouw soort wel!' Amira slikte en keek rond. Opeens zag ze het horloge liggen, achter een doos met papieren zakdoekjes. 'Hier is het!' zei ze. De vrouw keek haar achterdochtig aan. 'Ja, nu geef je het gauw terug hè', ratelde ze, 'nu je niet meer anders kunt. Vreemd gespuis!'

Amira vluchtte zo snel ze kon de kamer uit en haalde diep adem. Hier kon ze echt niks goeds doen. En die stomme opmerking over haar afkomst. Ze wist wel dat België bijna helemaal wit was toen deze oude mensen jong waren. Maar het stak toch dat ze voor hen altijd de vreemdelinge bleef, terwijl zelfs haar ouders hier al geboren waren.

Iris kwam net voorbij, met twee kussens in haar armen. 'Heeft Germaine iets lelijks tegen je gezegd?' vroeg ze. 'Je hoeft niet alles te pikken, hoor. Je mag altijd rustig zeggen dat iemand ernaast zit. Maar meestal worden ze vriendelijker als ze je beter kennen.' Ze liep haastig verder. Iris had natuurlijk gelijk, dacht Amira. Ze mocht best voor zichzelf opkomen.

De volgende deur ging al open nog voordat ze klopte. Een kleine, kromme vrouw met een scheef dichtgeknoopt vest keek haar stralend aan. 'Maria' zei het bordje. 'Breng jij me naar huis?' vroeg ze. Amira smolt. Ze knoopte snel het vest goed en gaf de vrouw een arm. 'We gaan eerst even wassen en dan breng ik u naar uw tafel', zei ze. 'Daar krijgt u een ontbijt zo lekker als thuis! Wat heeft u het allerliefste op uw boterham?'

'Aardbeienconfituur', zei Maria zonder aarzelen.

'Daar gaan we naar op zoek', zei Amira. Ze maakte Maria klaar. Op de vloer naast het bed vond ze een snoer met kraaltjes, een paternoster, wist ze. Ze raapte hem op. 'Waar zal ik uw paternoster leggen, Maria?' vroeg ze. 'Bij mijn Onze-Lieve-Vrouw-beeldje', wees Maria. 'Bid jij soms tegen dat beeldje?' wilde Amira weten. 'Natuurlijk, ik vertel haar alles en ik bid voor iedereen die ik ken', zei Maria stellig. 'Ik zal ook voor jou bidden, hoor!' 'Dat is fijn', zei Amira en ze meende het echt. Daarna schuifelden ze samen naar de ontbijtzaal. Amira smeerde voor Maria een boterham met aardbeienconfituur en legde hem in partjes op haar bord.

Iris vloog weer voorbij. Ze knipoogde. 'Jij hebt het in je', zei ze zachtjes in Amira's oor. Amira lachte scheef. Behalve bij Germaine, dacht ze schamper. Hoe graag ik dit ook doe, ik moet ertegen kunnen dat de mensen die ik help soms heel onredelijk zijn. Zou dat lukken? Misschien wel.

Ondanks alles voelde ze dat het haar leven was. Het was wat ze graag deed en waar ze goed in was. Het was wat ze kon en wat ze wilde. Ook als het soms bijna onmogelijk was.

Ze wilde het in elk geval niet zo gauw opgeven. Ze hoefde de knoop nu nog niet door te hakken. Maar ooit... wilde ze heel graag ja zeggen tegen deze job!

Ze voelde hoe ze kon houden van iedereen die hier woonde.

Van Maria en zelfs van Germaine.

Ze zag een vrijwilligster langskomen met een bak vol bloemetjes in potjes. 'Krijg ik er eentje voor Maria?' vroeg ze vrolijk.

Even iemand in de bloemetjes zetten, wie zou daar geen zin in hebben?